

Hjalmar Borgstrøm

Complete Works for Violin and Piano

Jonas Båtstrand, violin

Helge Kjekshus, piano

SIMAX
classics

Hjalmar Borgstrøm (1864-1925)

1 Romanze in E Major (dedicated to Eugene Ysaÿe), Op. 12 07:59

Sonata in G Major for violin and piano, Op 19 31:15

2 I Largo-Allergro 12:52

3 II Andante Maestoso 08:06

4 III Vivace 10:17

5 Serenade..... 04:21

6 Elegie..... 04:30

7 Berceuse..... 04:16

Jonas Båtstrand, violin • Helge Kjekshus, piano

HJALMAR BORGSTRØM'S MUSIC FOR VIOLIN AND PIANO

— ARVID O. VOLLSNES —

It is almost a law of nature that the public's interest in a genre, a musical era or a composer will change over time. Many composers' music disappears quietly after their death; the supply of music was and is so eternally large. But if there are enthusiasts who are able to arrange performances and make the music available on record, interest can blossom again.

This happened with Borgstrøm's music, which was highly regarded in his lifetime. In the 1970s in Norway there was a certain

scepticism towards areas of late romantic music, even Gustav Mahler's. When Borgstrøm's large-scale orchestral work *Tanken* (The Thought) was premiered by an amateur orchestra, it was regarded as something strange. But when this work and *Hamlet* were recorded and issued in the Arts Council Norway's (Norsk Kulturråd's) series of records, the music attracted attention both at home and abroad, and Borgstrøm became interesting again. In the area of chamber music, the *Piano Quintet* (from 1919) was regularly brought out in the late 1980s. Somewhat later enthusiasts

in Trøndelag discovered Borgstrøm's opera *Thora på Rimol* (Thora at Rimol, from 1894), where Borgstrøm wrote his own text around Snorri Sturluson's account of the chieftainess Thora, King Olav Tryggvason and his slave Kark's killing of Earl Håkon. The opera was successfully premiered in 2002 and also recorded (SIMAX PSC1230) and disseminated to an amazed opera world. Borgstrøm's second opera, *Fiskeren* (The Fisherman, from 1900) was premiered in 2003 and a recording of it is also underway. His piano pieces and songs were once again used in music teaching, and in 2010 a recording was issued of two large symphonic poems, *Jesus in Gethsemane* (1904) and *Die Nacht der Toten* (The Night of the Dead, 1905) – and the *Violin Concerto* (with Jonas Båtstrand as soloist, SIMAX PSC1311).

Hjalmar Borgstrøm showed a talent for music early in his childhood. He first had piano lessons with Martin Ursin, who was well known throughout Christiania at that time, and later violin lessons with his brother Fredrik Ursin, who was equally well known and, among other things, was Johan Svendsen's teacher. Svendsen became Borgstrøm's theory and composition teacher, but when Svendsen went to Copenhagen in 1883, Borgstrøm continued his studies with Ludvig M. Lindemann. Lindemann insisted on giving his students instruction in "scholarly" theory, the traditional counterpoint from the Baroque

and onwards. Similar training continued when Borgstrøm studied at the music conservatory in Leipzig 1887-89. The teaching was conservative, according to the composer Feruccio Busoni, Borgstrøm's friend from those years – Carl Reinecke was still the leading composition teacher. But all the musical activities in the city gave Borgstrøm new incentives. He heard late romantic programme music from Beethoven, through Liszt to Berlioz, and later Richard Strauss. And not least he experienced the great music dramas, Wagner's best, which Borgstrøm says were of decisive significance for his own choice of musical expression and style. However, the most radical traits in these giants' harmony is not very apparent in Borgstrøm's music.

All his life Borgstrøm was closely bound up with words and literary texts, so it was natural that it was a rather conservative cantata he had in his case when he came back to Norway after his years of study. In addition, he had had a traditional symphony performed. The works had a rather mixed reception in his home city and Borgstrøm, perhaps a little disappointed, went back to Germany, first to Leipzig and afterwards to Berlin, where he lived until 1903. During these years he had a stipend, arranged evening entertainments and also worked as an organist and an orchestral violinist in order to gain an income. He also studied new music – and he taught himself

in order to master the material well enough to compose, amongst other things his two operas and several large-scale symphonic poems.

When Borgstrøm had again established himself in Christiania, his latest work *Hamlet* was the first he shared with the public, and they were in raptures. *Hamlet* is a symphonic poem based on Shakespeare's drama, but Borgstrøm, in his programme, has mostly emphasised the psychological sides of the main character in the play, and this provides the work's narrative form. He called the work "Symphonic Poem for Piano and Orchestra" and outwardly it could remind one of a piano concerto. It contains a sort of musical creed for Borgstrøm with its programme, late romantic *pathos* (in a positive sense) and sustained elegant, late romantic 1800s counterpoint – and with the piano's breadth of sound against a colourful orchestral texture. He both knew his craft and possessed a rich means of musical expression. The piano soloist was Amalie Müller, and a year later she bore the name Amalie Borgstrøm.

Borgstrøm definitely became a predominant figure in Norwegian musical life, both through his large-scale works and the authoritative literary and critical work he carried on in the daily press for almost 20 years. He was a very stern critic, who stood by his late romantic ideals. But he

also had a strong empathy with young, outstanding talents, even if their music did not fulfil his own aesthetic preferences.

Borgstrøm's chamber music is not abundant. His *Piano Quintet* shows the dilemma between his wish to create a classical work and his desire to work out a programme for the music. It can be a difficult synthesis and so for some it can be easier not to read the programme; the music is good enough. We do not really know if there is a broad programme behind his ***Violin Sonata in G major***, op.19. This was premiered in Christiania on 28 November 1906, with the violinist Gustav Lange and Amalie Borgstrøm at the piano. ***Romanze in E major***, op.12, was published by Kistner in Leipzig in 1900, both in an edition for orchestra and one for piano. This Romance is dedicated to the Belgian violinist and composer Eugène Ysaÿe, but whether or not he performed it, is uncertain. The three remaining violin pieces, *Serenade*, *Elegie* and *Berceuse*, are preserved in manuscript in the National Library in Oslo. It has not been possible to discover when they were written, but much points to it being during Borgstrøm's German years. The contemporary counterpoint is there, but Borgstrøm's ethical gravity of the orchestral works gives way to a more winning and charming atmosphere. This is the intimate music of the home, not the high-flying ideas that demand large rooms and vaulted ceilings.

HJALMAR BORGSTRØMS MUSIKK FOR FIOLIN OG KLAVER

— ARVID O. VOLLSNES —

Det er nesten som en naturlov at publikums interesse for en genre, en musikkpoke eller en komponist vil endre seg over tid. Mange komponisters musikk forsvant stille etter deres død, utbudet av musikk var og er så uendelig stort. Men finnes det entusiaster som evner å få til oppførelser og musikken tilgjengelig i opptak, kan interessen blomstre opp igjen.

Dette skjedde med Borgstrøms musikk, som var høyt ansett i hans levetid. På 1970-tallet var det i Norge en viss skepsis mot deler av senromantikkens musikk,

endog Gustav Mahlers. Da Borgstrøms store orkesterverk *Tanken* ble fremført av et amatørorkester, var dette ansett som noe sært. Men da dette verket og *Hamlet* ble innspilt og utgitt i Kulturrådets plateserier, ble musikken lagt merke til både innenlands og utenlands, og Borgstrøm ble interessant igjen. I kammermusikkmiljøet ble *Klaverkvintetten* (fra 1919) jevnlig tatt fram fra slutten av 1980-tallet. Noe senere oppdaget entusiaster i Trøndelag Borgstrøms opera *Thora på Rimol* (fra 1894), hvor Borgstrøm skrev sin egen tekst rundt Snorres

beretning om høvdingkvinnen Thora, kong Olav Tryggvason og trelen Karks drap av Håkon Jarl. Operaen ble uroppført i 2002 med suksess og også innspilt (SIMAX PSC1230) og spredd ut til en forbauset operaverden. Borgstrøms andre opera, *Fiskeren* (fra 1900), ble uroppført i 2003 og en innspilling av denne er også på gang. Hans klaverstykker og sanger ble på ny benyttet i musikkundervisningen, og i 2010 utkom en innspilling av to store symfoniske dikt, *Jesus i Gethsemane* (1904) og *Die Nacht der Toten* (1905) – og *Fiolinkonserten* (med Jonas Båtstrand som solist, SIMAX PSC1311).

Hjalmar Borgstrøm viste anlegg for musikk tidlig i barndommen. Han fikk først klaverundervisning hos Martin Ursin, som var en kjent utøver i Christiania på den tiden, og deretter fikk han fiolinundervisning hos broren Fredrik Ursin, som var like kjent, og bl.a. var Johan Svendsens lærer. Svendsen ble Borgstrøms lærer i teori og komposisjon, med da Svendsen reiste til København i 1883, fortsatt Borgstrøm studiene hos Ludv. M. Lindemann. Lindemann la vekt på å gi studentene opplæring i 'lærd' teori, det tradisjonelle kontrapunkt fra barokken og fremover. En lignende opplæring ble fortsatt da Borgstrøm studerte ved Musikkonservatoriet i Leipzig 1887–89. Undervisningen var konservativ, forteller komponisten Feruccio Busoni, Borgstrøms venn fra disse årene – Carl Reinecke var

fortsatt den ledende komposisjonslæreren. Men alle musikkaktivitetene i byen gav Borgstrøm nye impulser. Han hørte senromantisk programmusikk, fra Beethoven og over Liszt til Berlioz, og senere Richard Strauss. Og ikke minst fikk han oppleve de store musikkdramaene, Wagners beste, som han selv sier fikk avgjørende betydning for sine egne valg av musikalsk uttrykk og stil. Men de mest radikale trekkene i disse gigantenes harmonikk merkes ikke så godt i Borgstrøms musikk.

Borgstrøm var hele livet knyttet tett opp mot ord og litterære tekster, så det var naturlig at det var en litt konservativ kantate han hadde i kofferten da han vendte tilbake til Norge etter studieårene. I tillegg fikk han oppført en tradisjonell symfoni. Verkene fikk en litt blandet mottagelse i hjembyen, og Borgstrøm drog kanskje litt skuffet tilbake til Tyskland, først Leipzig og deretter til Berlin, hvor han bodde til 1903. I disse årene hadde han et stipendium, han arrangerte aftenunderholdninger, og dessuten var han aktiv som organist og orkesterfiolinist for å ha inntekter. Han studerte videre ny musikk – og han pleiet sin egen utdannelse for å beherske midlene godt nok til å komponere, blant annet sine to operaer og flere store symfoniske dikt.

Da Borgstrøm igjen etablerte seg i Kristiania, ble hans nyeste verk *Hamlet* det

første han delte med publikum, og de lot seg begeistre. *Hamlet* er et symfonisk dikt med utgangspunkt i Shakespeares drama, men Borgstrøm har i sitt program lagt mest vekt på de psykologiske sidene ved hovedpersonen i dramaet, og dette gir den fortellende formen verket har fått. Han kalte verket for «Symphonisk Digtning for Klaver og Orkester», og det kan i det ytre minne om en klaverkonsert. Det inneholder et slags musikalsk credo for Borgstrøm med sitt program, senromantisk *pathos* (i positiv betydning) og et gjennomført elegant sent 1800-talls kontrapunkt – og med pianoets klangbredde mot en fargerik orkesterverv. Han kunne både sitt håndverk og eide et rikt musikalsk uttrykk. Klaversolist var Amalie Müller, og året etter bar hun navnet Amalie Borgstrøm.

Borgstrøm ble definitivt en dominerende skikkelse i norsk musikkliv både gjennom sine store verker og den autoritative skribent- og kritikergjerning han utøvde i dagspressen i nær 20 år. Han var en svært streng kritiker, som stod ved sine senromantiske idealer. Men han hadde også en sterk medfølelse for unge fremragende talenter, om enn deres musikk ikke oppfylte hans egne estetiske preferanser.

Borgstrøms kammermusikk er ikke tallrik. Hans *Klaverkvintett* viser hans dilemma mellom ønsket om å skape et klassisk verk og hans vilje til å utforme et program for

musikken. Det kan være en vanskelig syntese, og da kan det for noen være lettere å ikke lese programmet, musikken er god nok. Vi vet ikke så mye om det er et bredt program som ligger bak hans ***Fiolinsonate i G-dur*** opus 19. Den ble uroppført i Kristiania 28. november 1906 med fiolinisten Gustav Lange og Amalie Borgstrøm ved klaveret. ***Romanse i E-dur*** opus 12 ble utgitt på forlaget Kistner i Leipzig i 1900 både i en utgave for orkester og en for klaver. Denne romansen er tilegnet den belgisk fiolinisten og komponisten Eugène Ysaÿe, men om han fremførte den, er usikkert. De tre øvrige fiolinstykkene, *Serenade*, *Elegie* og *Berceuse* er oppbevart i manuskript ved Nasjonalbiblioteket i Oslo. Det har ikke vært mulig å finne ut når de ble skrevet, men mye tyder på at det var i Borgstrøms tyske år. Det nitide kontrapunktet er tilstede, men Borgstrøms etiske alvor fra orkesterverkene viker for en mer innsmigrende og sjarmerende atmosfære. Dette er hjemmets intime musikk, ikke de høytflyvende tankene som krever de store rom og hvelvinger.

My first encounter with Borgstrøm's music came through a recommendation from the conductor Terje Boye Hansen. He had for years worked with unknown Norwegian music and recommended Bergstrøm's violin concerto to me. I obtained the music from him later, in manuscript, and began the slow and laborious process of examining the less obvious music of this, for me at the time, unknown composer. I became so fascinated by this concerto that I took Terje with me for a performance in Umeå in the Norrland area of Sweden to great acclaim from both colleagues and the public.

Some years later we made a recording of the concerto, together with two of Borgstrøm's tone poems. They were issued on Simax in 2010 and were very well received by the press. Now I had tasted blood; I had heard via Terje of other works by this composer and, together with the pianist Helge Kjekshus, I began to work carefully through the violin sonata. Here again I was surprised by this composer's ingenuity and personal means of expression. In the sonata it is possible to discern Borgstrøm's influences from Wagner and R. Strauss. In the second movement we hear impressionistic tones à la Debussy and Straussian progressions in the last.

However, it also has some Norwegian-sounding elements, most clearly heard in the first movement. The sonata is very well constructed and one sees Borgstrøm's passion for the late romantic tone poem.

The Romance is light and beautiful, with a virtuoso middle section, written with the violin virtuoso Eugene Ysaye in mind – it is also dedicated to him. The three minor pieces show Borgstrøm's capacity for the smaller format. Efficient and charming. We are hoping that these works of Hjalmar Borgstrøm will help to expand the Norwegian repertoire for violin and piano.

Jonas Båtstrand

Mitt første møte med Borgstrøms musikk var gjennom en anbefaling av Terje Boye Hansen. Han hadde i årevis jobbet med ukjent norsk musikk og anbefalte meg fiolinkonserten av Borgstrøm. Noe senere fikk jeg notene av ham i manuskriptform, og begynte et langsomt og møysommelig arbeid med å utforske de litt mindre tydelige notene av denne, for meg den gang, ukjente komponisten. Jeg ble etterhvert så fascinert av dette verket at jeg fikk med meg Terje på en fremførelse i Umeå på Norrlandsperan i Sverige – til stor begeistring fra både kolleger og publikum.

Noen år senere gjorde vi innspillingen av konserten sammen med to av Borgstrøms tonedikt. De kom ut på Simax i 2010 og ble meget godt mottatt i pressen. Nå hadde jeg fått blod på tann. Jeg hadde gjennom Terje hørt om andre verker av denne komponisten og sammen med pianist Helge Kjekshus begynte vi arbeidet med fiolinsonaten. Her ble jeg igjen overrasket over denne komponistens oppfinnsomhet og personlige uttrykk. I sonaten hører man at Borgstrøm hentet inspirasjon fra Wagner og R. Strauss. I andre sats merkes impresjonistiske klanger à la Debussy og i siste sats hører vi Strauss-aktige fraser. Sonaten har også noen norsklignende elementer, tydeligst hørbart i første sats.

Sonaten er stort anlagt og her ser man Borgstrøms lidenskap for de senromantiske tonedikt.

Romansen er lys og vakker med et virtuost mellomparti, skrevet med fiolinvirtuosen Eugene Ysaie i tankene – den er da også tilegnet ham. I de tre kortere stykkene viser Borgstrøm seg i det mindre format. Effektiv og sjarmerende. Det er vårt håp at disse verkene av Hjalmar Borgstrøm vil være med på å utøke det norske repertoaret for fiolin og klaver.

Jonas Båtstrand

Helge Kjekshus (b. 1968 in Toronto, Canada) is a Norwegian pianist and is at the forefront among Norwegian soloists. He has studied with Professor Jiri Hlinka at the Bergen Music Conservatory and with Professor Boris Berman at Yale University, New Haven. Prior to this, he received a diploma with the best achievable grade at the Norwegian Academy of Music.

Helge Kjekshus has, as a soloist, played with leading Scandinavian orchestras such as the Oslo Philharmonic, Bergen Philharmonic Orchestra and the Norwegian Radio Orchestra. He also played with the Santa Fe Symphony Orchestra in USA, the Bernische Musikgesellschaft in Switzerland and the St. Petersburg State Symphony Orchestra of Russia. Kjekshus has held solo concerts in USA, Germany, Poland, Denmark, Sweden, Lebanon, Japan, South Korea and Norway, as well as performances at numerous international festivals.

Helge Kjekshus received the prestigious Grieg Prize 1998. He is now professor of piano at the Academy of Music in Piteå, Luleå Technical University in Sweden.

Helge Kjekshus (f. 1968 i Toronto, Canada) er en norsk klassisk pianist og er i fremste rekke blant norske solister. Han har studert med professor Jiri Hlinka ved Bergen Musikkonservatorium og med professor Boris Berman ved Yale University, New Haven. Før dette avla han diplomeksamen med beste oppnåelige karakter ved Norges musikkhøgskole.

Som solist har Helge Kjekshus spilt med ledende skandinaviske orkestre som Oslo-Filharmonien, Bergen Filharmoniske Orkester og Kringkastingsorkesteret. Han har også spilt med Santa Fe Symphony Orchestra i USA, Bernische Musikgesellschaft i Sveits og St. Petersburg State Symphony Orchestra i Russland. Han har holdt solokonsserter i USA, Tyskland, Polen, Danmark, Sverige, Libanon, Japan, Sør Korea og Norge, samt opptredener på en rekke internasjonale festivaler.

Helge Kjekshus mottok den prestisjetunge Grieg-prisen 1998. Han er nå førsteamanuensis i piano ved Musikhögskolan i Piteå, Luleå Tekniska Universitet.

Jonas Båtstrand (b. 1973 in Nøtterøy, Norway) studied at the Norwegian Academy of Music and holds a soloist diploma from the Guildhall School of Music and Drama in London. He has studied with Zakhar Bron, Camilla Wicks and Miguel Negri in Germany, USA and Italy. He has also played for masters such as Ruggiero Ricci and Yehudi Menuhin. Båtstrand has won several awards during his studies – one of them is the Honorary Award in the Sparre Olsen-Competition.

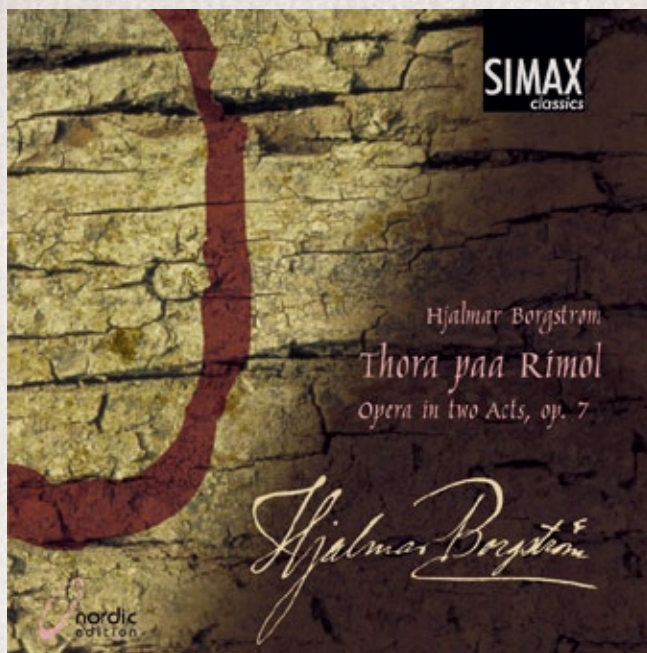
He was the artistic director and initiator of Sommerkonsertene Levende klassisk in Tønsberg 2006 and has participated in festivals such as the Oslo Grieg Festival and Cafe de Concert-festival in Fredrikstad. He has led Fredrikstad Chamber Orchestra in series of concerts in Norway and Sweden, among others the Stenungsund Chamber Music Festival 2011.

Båtstrand is the artistic director of the Christiania Ensemble, whose agenda is to perform unfamiliar works from the golden age of Norwegian musical life. They have for instance performed Sinding and Borgstrøms piano quintets with pianist Christian Ihle Hadland. Båtstrands debut album was published in 2010, with the initial recording of Hjalmar Borgstrøms (1864-1925) violin concerto at Simax, who in hindsight received great reviews.

Jonas Båtstrand (f. 1973 på Nøtterøy) er utdannet ved Norges musikkhøgskole og har solistdiplom fra Guildhall School of Music and Drama i London. Han har studert med Zakhar Bron, Camilla Wicks og Miguel Negri i Tyskland, USA og Italia. Han har også spilt for mestere som Ruggiero Ricci og Yehudi Menuhin. Båtstrand har vunnet flere priser i løpet av studietiden, blant annet Æresprisen i Sparre Olsen-konkurransen.

Han var kunstnerisk leder og initiativtager til Sommerkonsertene Levende klassisk i Tønsberg 2006 og har deltatt på festivaler som Oslo Grieg Festival og Cafe de Concert-festivalen i Fredrikstad. Han har ledet Fredrikstad Kammerorkester ved en rekke konserter i Norge og Sverige blant annet ved Stenungsund Kammermusikk festival 2011.

Båtstrand er kunstnerisk leder for Christiania Ensemblet, som har som agenda å fremføre ukjente verker fra norsk musikklivs gullalder. De har blant annet fremført Sinding og Borgstrøms klaverkvintetter med pianisten Christian Ihle Hadland. I 2010 ble debut-CDen til Båtstrand utgitt, med førstegangsinnspillingen av Hjalmar Borgstrøms (1864-1925) fiolinkonsert på Simax, som i ettertid fikk strålende kritikker.

Hjalmar Borgstrøm: Thora paa Rimol (2CD)

Opera in two acts, Op. 7 (1894)

Randi Stene, mezzo-soprano · Harald Bjørkøy, tenor
Trondheim Symphony Orchestra · Terje Boye Hansen, conductor

PSC1230

Hjalmar Borgstrøm: Violin concerto and two symphonic poems

Jesus in Gethsemane · Die Nacht der Toten
Concerto for Violin and Orchestra in G Major

Jonas Båtstrand, violin · Nils Anders Mortensen, piano
The Symphony Orchestra of Norrlands Operan
Terje Boye Hansen, conductor

PSC1311

*Her er det bare å spenne den musikalske buen og lytte med åpne sinn.
Det er flotte verker som gir mye. [Idar Karevold / Aftenposten]*

*Simax utga en av Borgstrøms operaer i 2002, og her kommer nå to symfoniske dikt
og en fiolinkonsert – tre strenge, litt tørre og veldig formbevisste verk, inspirert av Wagner,
Bruckner og Strauss. De tolkes overbevisende av dirigenten Terje Boye Hansen Norrlandsoperaen
Symfoniorkester og fiolinisten Jonas Båtstrand. [Peter Larsen / Bergens Tidende]*

The microphone used to make this recording was experimental in nature. It's part of an ongoing process examining the possibility of thinking differently about certain aspects of capturing acoustic music. Mechanical dynamic resolution, differently from a conventional microphone, is focused sharply on the frequency region where our own hearing is most sensitive. An attempt has been made to benefit from modelling certain other elements of human hearing too – encoding directional information gained from timing differences at high frequencies, and the inclusion of deliberate non-linearities which can help us decode the low level musical information contained within a complex musical image. Hopefully this results in a more tactile, truthfully intimate presentation of the musical performance.

Geoff Miles

Mikrofonen som ble brukt for å gjøre dette opptaket er et eksperiment. Den er en del av en pågående prosess der mulighetene for å tenke annerledes omkring enkelte aspekter ved lydfesting av akustisk musikk undersøkes. Mekanisk dynamisk oppløsning, til forskjell fra en konvensjonell mikrofon, fokuserer spesielt på den delen av frekvensområdet hvor vår egen lytting er mest sensitiv. Det er også gjort forsøk på å dra nytte av andre karakteristika ved menneskelig hørsel; som koding av retningsinformasjon fra tidsdifferanser ved høye frekvenser, og videre inkludering av tilsiktet non-lineær informasjon som kan hjelpe oss med å dekode musikalsk informasjon i svake lydnivå innenfor en kompleks musikalsk helhet. Håpet er at dette resulterer i en mer taktil, sannferdig intim presentasjon av den musikalske fremførelsen.

Geoff Miles

Recorded 13-17 January 2013 i Acusticum, Piteå, Sweden.
Producer, engineer and editor: Geoff Miles

Liner notes: Arvid O. Vollsnes
Translations: Beryl Foster

Photo: Erik Five Gunnerud
Cover Design: Martin Kvamme

Released with support from Norsk Kulturråd (klassikerstøtten),
MFO and Fond for utøvende kunstnere.

©&© 2015 Grappa Musikkforlag AS
All trademarks and logos are protected. All rights of the
producer and of the owner of the work reproduced reserved.
Unauthorized copying, hiring, lending, public performance
and broadcasting of this record prohibited.
ISRC: NOFZS1437010-070 · PSC1237 Stereo

Hjalmar Borgstrøm (1864-1925)

1 Romanze in E Major, Op. 12	07:59
2-4 Sonata in G Major for violin and piano, Op. 19	31:15
5 Serenade	04:21
6 Elegie	04:30
7 Berceuse	04:16

Jonas Båtstrand, violin • Helge Kjekshus, piano

**WORLD
PREMIERE
RECORDING**

